



«Κάθομαι απέναντι από τον ψυχαναλυτή με ένα ποτήρι από αυτό το ροζέ και του λέω πώς πέρασα την προηγούμενη εβδομάδα, μπας και μου λύσει κάνα πρόβλημα· δεν έχω πόνο, το διασκεδάζω, κάθομαι στην πολυθρόνα και κάνω την ψυχανάλυσή μου».
(Δημήτρης Σκαρμούτσος για το Βιβλίο Χώρα Ροζέ)

αυτόν τον καλπασμό που σου δίνει η μουσική του· έχω κάνει τα καλύτερα ταξίδια ακούγοντάς τον». Για τον Δημήτρη, πάλι, αυτό το κρασί είναι «techno, ξεδίνω, τα σπάω». Και, παρότι όλοι συμφωνούν ότι το Syrah White δεν είναι ούτε ακριβώς αρσενικό ούτε θηλυκό, ο Λαζάρου το παρομοιάζει με «Μπριζίτ Μπαρντό τη δεκαετία του '60, να περπατάει μισόγυμνη στην άμμο» και ο Σκαρμούτσος με «την Πάτι Σμιθ στα άγρια της, φιλο-πανκ κατάσταση». Είναι σίγουρο, όμως, ότι πίνοντας αυτό το κρασί νιώθεις μια αίσθηση ελευθερίας, που ο Λευτέρης συνοψίζει σε «φευγιά, κοπάνα, δρόμο». Αλλάζοντας χρώμα και πηγαίνοντας στο ροζέ της Βιβλίο Χώρα, συναντήσαμε ένα κρασί πιο ήπιο, αρμονικό, ισορροπημένο, αλλά που δεν του λείπει η φρεσκάδα. Αυτό κάνει τον Λουκάκο να

ανοίξει με τόλμη τα καρτιά του λέγοντας εμφατικά: «Τούτο το κρασί είναι σίγουρα θηλυκό και όχι πάνω από 25 χρόνων». «Πενέλοπε Κρουζ στα μικρά της, την εποχή του Αλμοδόβαρ, είχε θηλυκότητα, ήταν πανέμορφη, είχε τρέλα», προσθέτει ο Σκαρμούτσος, ενώ και οι δύο πειράζουν τον Λαζάρου για τις παρομοιώσεις του. Ο Λευτέρης κατόπιν οδηγεί την ανάλυση σε άλλα μονοπάτια: «Έχετε πάει ποτέ στη Μονή Ταξιαρχών στο Αίγιο, εκεί όπου βράζουν τα ροδοπέταλα για να τα κάνουν εξαιρετικό γλυκό του κουταλιού; Τα αρώματα αυτού του κρασιού μου θυμίζουν εκατόφυλλο τριαντάφυλλο». Ο Σκαρμούτσος τον ακολουθεί: «Έχεις περπατήσει σε μονοπάτι με βατόμουρα; Έτσι μυρίζει». Και ο Λαζάρου συνοψίζει: «Είναι ολοκληρωμένο κρασί, δεν χάσκει από πουθενά χαραμάδα. Να ανοίχτείς στη θάλασσα με ιστιοπλοϊκό, όχι με φουσκωτό, να σκίζει το σκάφος χαλαρά το νερό και να μην ακούς τίποτε άλλο». «Για μένα αυτό το κρασί σημαίνει χαλαρότητα, με ηρεμεί», λέει ο Σκαρμούτσος. «Κάθομαι απέναντι από τον ψυχαναλυτή με ένα ποτήρι από αυτό το ροζέ και του λέω πώς πέρασα την προηγούμενη εβδομάδα, μπας και μου λύσει κάνα πρόβλημα· δεν έχω πόνο, το διασκεδάζω, κάθομαι στην πολυθρόνα και κάνω την ψυχανάλυσή μου».

Αποφασίζουμε να πάμε, τώρα, στην έδρα του Syrah, στον Ροδανό, και διαλέγουμε ένα κρασί του ονομαστού παραγωγού Michel Chapoutier, το Deschamps ΟΠΑΠ Saint-Joseph. «Από τη μια αυτό το κρασί μου φέρνει στο μυαλό πίνακα του Μπότερο με χοντρές γυναίκες, από την άλλη είναι άνοιξη, έχουν σκάσει τα λουλούδια», σχολιάζει ο Σκαρμούτσος. «Παρότι είναι φρέσκο, έχει ωριμότητα, είναι σοβαρό κρασί»· «μου κάνει περισσότερο φθινόπωρο με πολλά κόκκινα φρούτα, δεν έχει την προσδοκία του καλοκαιριού», απαντάει ο Λαζάρου. Δεν είναι στο στίλ που προτιμάει ο Λουκάκος, εντόνως πιπεράτο και σωματώδες δηλαδή. Ωστόσο, αυτό το κόκκινο του Ροδανού κρύβει εκπλήξεις με απροσδόκητα «αρώματα πικραμύγδαλου», όπως παρατηρεί ο σεφ του «Αλάτσι», που το παρομοιάζει με «μεσημεριάτικο πικνίκ σε αμπελών να σε χτυπάει ο ήλιος, να τρως κατακίσιου τυρί με μουσική υπόκρουση Εντίθ Πιάφ ή τζαζ – αν το θέλεις πιο αμερικανιά». Καταλαβαίνω αυτήν την αίσθηση, καθώς είναι ένα κρασί που εκφράζει την καταγωγή, τον τόπο, το terroir του. Και μετά το Μαύρο